

Наталя Олексіївна ГРОМ*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ВИКОНАННЯ ОБМЕЖУВАЛЬНИХ ПРИПИСІВ ЩОДО КРИВДНИКІВ ЯК ПРАВОВИЙ НАСЛІДОК ВЧИНЕННЯ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА

У статті досліджуються актуальні проблеми практичної реалізації обмежувального припису, як інструменту протидії домашньому насильству. Проаналізовано механізми винесення, виконання та контролю за дотриманням обмежувальних приписів кривдниками. Особливу увагу приділено правовій природі обмежувального припису та його подвійному характеру як адміністративно – правового та цивільно – правового інституту. Також в статті акцентовано увагу на виявленні прогалин в законодавчому регулюванні та правозастосовній практиці, що знижують ефективність захисту потерпілих від домашнього насильства. Встановлено основні проблеми реалізації обмежувальних приписів: порушення строків розгляду судами справ про винесення обмежувального припису, неповідомлення про винесення рішення про обмежувальний припис поліцейських, недосконалість механізму контролю за їх виконанням, недостатня координація між суб'єктами взаємодії у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, відсутність можливостей технічного моніторингу порушень обмежувального припису кривдником. Запропоновано комплекс заходів для підвищення ефективності обмежувальних приписів, зокрема: удосконалення законодавчої бази та посилення міжвідомчої взаємодії.

Ключові слова: домашнє насильство, обмежувальний припис, постраждала особа, судово практика, захист прав, міжвідомча взаємодія.

Постановка проблеми. Домашнє насильство як складне соціально-правове явище вимагає комплексного підходу до протидії, одним із елементів якого є обмежувальний припис. Ефективність засобів захисту від домашнього насильства значною мірою залежить від реалізації його норм на практиці. Аналіз сучасної правозастосовної практики демонструє існування системних недоліків у процедурах винесення, виконання та моніторингу дотримання обмежувальних заходів, що призводять до неналежного захисту порушених прав постраждалих осіб.

Мета статті полягає у розкритті правової природи обмежувального припису, комплексному дослідженні практичних аспектів реалізації обмежувальних приписів стосовно кривдників домашнього насильства, виявлення проблем правозастосовної практики та розробці пропозицій щодо підвищення ефективності цього правового інституту.

Виклад основного матеріалу. Обмежувальний припис схожий за своєю правовою природою із іншим заходом протидії домашньому насильству терміновим заборонним приписом. Порівняльно-правовий аналіз двох заходів протидії домашньому насильству став предметом дослідження науковців. Так О. О. Кияшко міркуючи над відмінностями між терміновим заборонним приписом (далі – ТЗП) та обмежувальним приписом, зазначила їхню різницю у меті, оскільки ТЗП є засобом, насамперед, оперативного реагування, який застосовується при безпосередній загрозі життю та здоров'ю жертви та має менший строк дії, натомість обмежувальний припис покликаний захистити особу, що потерпає від домашнього насильства у майбутньому на довший термін¹. Вказані заходи мають ще одну відмінність, яка полягає у дуалістичній природі обмежувального припису, що проявляється у різногалузевому правовому регулюванні його реалізації, нормами адміністративного та цивільного процесуального законодавства.

Положення ч. 1 ст. 26 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» дублюють приписи ст. 350-2 Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України), в частині визначення кола осіб, які можуть звернутись до суду із заявою про видачу такого обмежувального припису – це: постраждала особа, її представник, у тому числі батьки і родичи, коли домашнє насильство вчинене щодо дитини, опікуни, піклувальними, а також орган опіки та піклування. В ч. 2 цієї статті наведено перелік заходів, які можуть бути передбачені обмежувальним приписом, а саме: «1) заборона перебувати в місці спільного проживання (перебування) з постраждалою особою; 2) усунення перешкод у користуванні майном, що є об'єктом права спільної сумісної власності або особистою приватною власністю постраждалої особи; 3) обмеження спілкування з постраждалою дитиною; 4) заборона наближатися на визначену відстань до місця проживання (перебування), навчання, роботи, інших місць частого відвідування постраждалою особою; 5) заборона особисто і через третіх осіб розшукувати постраждалу особу, якщо вона за власним бажанням перебуває у місці, невідомому кривднику, переслідувати її та в будь-який спосіб спілкуватися з нею; 6) заборона вести листування, телефонні переговори з постраждалою особою або контактувати з нею через інші засоби зв'язку особисто і через третіх осіб»². Вказані заходи можуть бути застосовані окремо чи в сукупності, проте всі вони спрямовані на обмеження прав кривдника. Існує виняток, який забороняє суду застосовувати зобов'язання, що обмежує право проживання (перебування) особи у місці свого постійного проживання (перебування) особі, якщо на момент винесення обмежувального припису не досягла

¹ Кияшко О.О. Порівняльно-правовий аналіз законодавства про запобігання домашньому насильству. *Право та державне управління*. 2020. № 1. Т.1. С. 29.

² Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2229-19> (дата звернення: 04.04.2025).

вісімнадцятирічного віку.

Законодавець для прийняття рішення щодо винесення обмежувального припису надав суду термін розгляду 72 години. Приймається таке рішення на основі оцінки ризиків та за наявності доказів, що надає заявник (у разі їх наявності), в разі неможливості їх надати до суду подається клопотання про їх витребування¹. Слід звернути увагу, що аналіз, який провели юристки громадської організації «ЮрФем» виявив, що 72-годинний строк було дотримано лише у 31,2% судових справах, у 68,8% такий строк дотримано не було, що піддає небезпеці постраждалих осіб. Також правниці зауважили, що не завжди потерпілі можуть отримати рішення суду в день його винесення, оскільки воно не завжди виноситься в день судового засідання². Кривдники часто затягують процес, подаючи клопотання про відкладення розгляду справи (через потребу в правовій допомозі, ознайомлення з матеріалами, хворобу, тощо). Суди задовольняють такі клопотання, надаючи привілей кривднику, який продовжує завдавати постраждалій особі емоційних страждань. До прикладу, 21.08.2024 до Вінницького міського суду звернулася потерпіла особа щодо винесення обмежувального припису стосовно колишнього чоловіка, який продовжував проживати з нею спільно та неодноразово вчиняв домашнє насильство фізичного та психологічного характеру. Свідок у справі підтвердила факти насильства та погрози вбивством. 11.10.2024 суд виніс рішення про видачу обмежувального припису строком на шість місяців. Термін між подачею заяви та винесенням рішення становив півтора місяці, що фактично наражало заявницю на смертельну небезпеку³.

У п. 3 ст. 26 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» встановлено підставу, яка має слугувати суду підґрунтям для ухвалення рішення про видачу обмежувального припису або ж про його відмову. Таким аргументом має бути оцінка ризиків⁴. Якщо у випадку винесення уповноваженим працівником поліції ТЗП кривднику підставою слугує оцінка ризиків, яка проводиться відповідно до спеціально розробленого бланку та регламентована Порядком проведення оцінки ризиків вчинення домашнього насильства затвердженим спільним наказом

¹ Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004 № 1618-IX // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/1618-15> (дата звернення: 07.04.2025).

² Тіньовий звіт асоціації жінок-юристок України «ЮрФем» про виконання Україною Конвенції Ради Європи про запобігання та боротьбу з насильством щодо жінок і домашнім насильством 2023. (06.11.2023). Веб-сайт асоціації жінок-юристок України. URL: <https://jurfem.com.ua/wp-content/uploads/2023/11/%D0%97%D0%B2%D1%96%D1%82-%D0%93%D0%A0%D0%95%D0%92%D0%86%D0%9E-%D0%AE%D1%80%D0%A4%D0%B5%D0%BC-1.pdf> (дата звернення: 25.03.2025).

³ Постанова Вінницького міського суду в справі № 127/27650/24 від 11.10.2024 // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/122242519> (дата звернення: 25.03.2025).

⁴ Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2229-19> (дата звернення: 04.04.2025).

МВС України та Мінсоцполітики від 13.03.2019 № 369/180¹ то у випадку розгляду питання щодо винесення обмежувального припису, така процедура законодавчо не регламентована. Справедливо зауважує у своїй науковій роботі О. О. Кияшко: «Законодавець не надає відповіді на наступні питання: на які саме чинники суду потрібно звертати увагу; як саме суд повинен здійснювати оцінку ризиків; які докази необхідно мати заявнику, щоб довести до суду наявність певних ризиків». Також науковець зазначив, що судді замість оцінки ризиків, що має прогнозувати передбачення можливості настання негативних наслідків у майбутньому, встановлюють юридичні обставини, які вже відбулися (притягнення чи не притягнення кривдника до відповідальності), що не є сутністю обмежувального припису².

Центр сімейного права Вищої школи адвокатури Національної асоціації адвокатів України аналізуючи судову практику щодо винесення обмежувальних приписів дійшов висновку, що достатність доказів є ключовою. Проте суди по-різному оцінюють докази: одні вимагають обов'язкового притягнення кривдника до адміністративної чи кримінальної відповідальності, тоді як інші вважають це необов'язковим для винесення припису³. О. В. Колісник у своїй науковій роботі зазначила, що судова практика вирішення питання про винесення обмежувального припису доволі різна. Судді індивідуально визначають обсяг доказової бази необхідний для винесення рішення. Не існує єдиного підходу, щодо переліку доказів, які мають лягти в обґрунтування⁴.

Відповідно до статистичної звітності Державної судової адміністрації України (далі – ДСА України) на розгляді в судах першої інстанції за 2023 рік перебувало 1328 заяв про видачу обмежувального припису, щодо продовження – 63, відповідно було ухвалено рішення по 1042 справах, з яких 831 було задоволено та 110 залишено без розгляду. Отже, 79,8 % справ було розглянуто з позитивним рішенням про постановлення обмежувального припису, а 10,6 % – залишено без розгляду. Ми порівняли такі ж статистичні дані за 2022 рік та виявили, що відсоткова пропорційність майже однакова: 70 % – заяв задоволено та 10 %

¹ Про затвердження Порядку проведення оцінки ризиків вчинення домашнього насильства: наказ Міністерства соціальної політики України, Міністерства внутрішніх справ України від 13.03.2019 № 369/180 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0333-19#Text> (дата звернення: 27.03.2025).

² Кияшко О. О. Оцінка ризиків як складова частина доказування у справах щодо видачі обмежувального припису. *Новели цивільного процесуального законодавства: докази та доказування*: матер. міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 14 вересня 2020 року). Одеса, 2020. С. 126–129.

³ Аналіз судової практики у справах щодо видачі обмежувального припису (психологічне та економічне насильство) / Веб-сайт Higher School of Advocacy. URL: <https://www.hsa.org.ua/blog/analiz-sudovoyi-praktiki-u-spravax-shhodo-vidaci-obmezuvalnogo-pripisu-psixologicne-ta-ekonomichne-nasilstvo> (дата звернення: 30.03.2025).

⁴ Колісник О. В. Дискреційні повноваження суду щодо видачі обмежувального припису. *Круглий стіл присвячений 105-річниці від Дня народження видатного вченого у галузі цивільного процесуального права, доктора юридичних наук, професора, Семена Юлійовича Каца*: матер. круглого столу (м. Харків, 15 грудня 2020 року). С. 68–73.

відмовлено¹. Судячи з наведених цифр суди у більшості випадків виносять позитивне рішення про видачу обмежувального припису.

Також варто приділити увагу інтересам дітей, а саме видачі обмежувального припису для захисту постраждалих дітей. У п. 2 ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» дитина, яка постраждала від домашнього насильства – «особа, яка не досягла 18 років та зазнала домашнього насильства у будь якій формі або стала свідком (очевидцем) такого насильства². Не дивлячись на те, що кількість позитивних рішень щодо видачі обмежувального припису в Україні переважає негативну, однак отримати такий припис стосовно дитини-свідка дуже складно. Основною причиною є те, що досі діти-свідки (очевидці) домашнього насильства не вказані у протоколах про адміністративні правопорушення та постановках судів. Неототожнення дітей-свідків із потерпілою стороною органами поліції, судьями, представниками соціальних служб та навіть матір'ю зумовлює унеможливлення доведення цього факту. Часто інтереси дитини у суді представляє мати, яка сама є часто жертвою насильства. Це створює труднощі, оскільки матері можуть бути емоційно виснажені, не усвідомлювати наслідки для дитини, боятися кривдника або навіть самі виступати кривдницями. Ситуація ускладнюється коли батько – кривдник заперечує щодо обмежувального припису вважаючи, що він порушує його батьківські права, особливо якщо вже існують судові рішення або рішення органів опіки щодо спілкування з дитиною. У справі № 369/14637/21 Києво-Святошинський районний суд відмовив у обмежувальному припису для дитини. Суд вважав, що притягнення батька до відповідальності, звернення до поліції, психологічні дослідження та свідчення матері не є беззаперечними доказами його вини. Медичну документацію не взяли до уваги, оскільки вона не є висновками експертів, а домашнє насильство суд назвав «непорозумінням щодо виховання дитини»³.

Варто відмітити, що видача обмежувального припису компетенція суду, а ось обов'язок по дотриманню за його виконанням на протязі усього строку його дії покладений на уповноважені органи Національної поліції України (далі – НП України). Відповідно до ч. 6 ст. 26 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству»⁴ та ч. 2 ст. 350-8 ЦПК

¹ Аналіз судової практики у справах щодо видачі обмежувального припису (психологічне та економічне насильство) / Веб-сайт Higher School of Advocacy. URL: <https://www.hsa.org.ua/blog/analiz-sudovoyi-praktiki-u-spravah-shhodo-vidaci-obmezuvalnogo-pripisu-psixologicne-ta-ekonomicne-nasilstvo> (дата звернення: 30.03.2025).

² Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2229-19> (дата звернення: 04.04.2025).

³ Аналіз судової практики у справах щодо видачі обмежувального припису (психологічне та економічне насильство) / Веб-сайт Higher School of Advocacy. URL: <https://www.hsa.org.ua/blog/analiz-sudovoyi-praktiki-u-spravah-shhodo-vidaci-obmezuvalnogo-pripisu-psixologicne-ta-ekonomicne-nasilstvo> (дата звернення: 30.03.2025).

⁴ Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2229-19> (дата звернення: 04.04.2025).

України¹ суддя на наступний день після ухвалення рішення про видачу чи продовження обмежувального припису повідомляє уповноважені органи поліції, для постановки особи, стосовно якої винесено чи продовжено обмежувальний припис на профілактичний облік, а також місцеві органи виконавчої влади та місцеві державні адміністрації, за місцем проживання заявника.

Як зазначають у своїй науковій роботі О. В. Ковальова та О. М. Дубенко у зв'язку із неукомплектованістю судів та завантаженістю суддів такі повідомлення надходять із запізненнями або взагалі не надходять, що спричиняє необізнаність поліцейських та відповідно неналежний контроль за визначеними судом зобов'язаннями та заборонами припису. Також не зрозумілим постає питання, яким чином відслідковувати уповноваженим працівникам органів НП України заборони про не наближення кривдника до потерпілого на визначену відстань, адже в Україні відсутні засоби такого контролю².

Причинами порушення строків направлення рішень суду про видачу чи продовження обмежувальних приписів є завантаженість суддів, плинність кадрів апаратів судів а також застаріла модель документообігу між державними органами. Суди у своїй діяльності керуються Інструкцією з діловодства в місцевих та апеляційних судах України, затвердженою наказом ДСА України від 20.08.2019 №814³. Офіційне листування за допомогою електронних адрес шляхом обміну електронними документами здійснюється лише між судами, між державними органами діє листування за допомогою пошти, кур'єрського чи фельд'єгерського зв'язку.

Відповідно до ст. 42 ЦПК України у справах окремого провадження учасниками справи є заявники та інші заінтересовані особи⁴. На нашу думку, це також певним чином впливає на об'єктивну реалізацію норм Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству». У відповідності до вимог цивільного процесуального законодавства, Інструкції з діловодства в місцевих та апеляційних судах України, затвердженої наказом ДСА України від 20.08.2019 № 814⁵ та Положенням про автоматизовану систему документообігу суду учасникам судового

¹ Цивільний процесуальний кодекс України : Закон України від 18.03.2004 № 1618-IX // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/1618-15> (дата звернення: 07.04.2025).

² Ковальова О. В., Дубенко О. М. Спеціальні заходи щодо протидії домашньому насильству: сучасні виклики та напрями їх вирішення. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 4. С. 165. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2020-4/38>.

³ Про затвердження Інструкції з діловодства в місцевих та апеляційних судах України : наказ Державної судової адміністрації України від 20.08.2019 № 814 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0814750-19#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

⁴ Цивільний процесуальний кодекс України : Закон України від 18.03.2004 № 1618-IX // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/1618-15> (дата звернення: 07.04.2025).

⁵ Про затвердження Інструкції з діловодства в місцевих та апеляційних судах України : наказ Державної судової адміністрації України від 20.08.2019 № 814 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0814750-19#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

процесу затвердженням рішенням Ради суддів України від 26.11.2010 № 30¹ копії процесуальних документів суду надсилаються учасникам справи. Тож доцільно впровадити електронний документообіг судів з державними органами та установами, що дозволить надсилати рішення суду про видачу або продовження обмежувального припису в день його винесення та розширити коло учасників такого провадження, залучивши уповноважені підрозділи органів Національної поліції України за місцем проживання (перебування) заявника, як учасників справи.

Окрім того не усі судді в своїх рішеннях в резолютивній частині зазначають про необхідність повідомити уповноважені органи НП України за місцем проживання (перебування) заявника для взяття особи, відносно якої видано/продовжено обмежувальних припис на профілактичний облік, що також є причиною невчасності направлення таких рішень для виконання до уповноважених органів поліції.

У контексті зазначеного вище, на нашу думку, за доцільне у судах першої та апеляційної інстанцій запровадити штатну посада спеціаліста чи консультанта з питань запобігання домашньому насильству, який здійснювати контроль за даною категорією справ (кримінальних, цивільних та адміністративних проваджень) та забезпечить реалізацію механізму взаємодії між суб'єктами запобігання та протидії домашньому насильству.

За порушення вимог обмежувального припису настає кримінальна відповідальність за ст. 390-1 Кримінального кодексу України².

Висновки. Таким чином, обмежувальний припис, внаслідок своєї багатогалузевої природи характеризується наступними ознаками: наявністю дуалістичної природи, яка пояснюється тим, що зміст обмежувального припису регламентовано нормами адміністративного права, а процедура його винесення – цивільним законодавством; має пролонговану мету убезпечення потерпілого від домашнього насильства, шляхом довгострокового обмеження прав кривдника; застосовується виключно судом; застосування обмежувального припису здійснюється на підставі оцінки ризиків домашнього насильства (за власним переконанням суду) та наявних доказів; дія обмежувального припису не припиняється в зв'язку з його оскарженням; його виконання забезпечується компетентними органами поліції, та передбачає систематичний контроль за діями особи, якій винесено обмежувальний припис; виконанням на протязі усього строку його дії покладений на уповноважені органи НП України; є приводом для реалізації іншої адміністративної процедури – взяття на профілактичний облік кривдника.

Водночас така подвійна природа обмежувального припису є не тільки характерною відмінністю, а і основною причиною проблем, у частині його

¹ Положення про автоматизовану систему документообігу суду : рішення Ради суддів України від 26.11.2010 № 30 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/vr030414-10#n11> (дата звернення: 08.04.2025).

² Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 № 2341-III // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2341-14> (дата звернення: 08.04.2025).

застосування та виконання.

По-перше, це порушення судом встановленого 72 годинного строку для прийняття рішення щодо винесення обмежувального припису, через недобросовісність учасників справи та затягуванні процесу, шляхом подання різних клопотань, і відсутність у судів механізму протидії цьому.

По-друге, відсутність позиції законодавця щодо проведення судом оцінки ризиків вчинення домашнього насильства, що дисонує з чітким нормативним врегулюванням такої оцінки органами НП України, в разі винесення останніми ТЗП. При чому хоча сама по собі оцінка ризиків вчинення домашнього насильства може бути певним доказом у справі, тут треба не досліджувати докази (те, що зазвичай робить суд), а прогнозувати розвиток події (домашнього насильства), а це вже не характерна для суду діяльність. У контексті зазначеного виникає питання чи підлягає документуванню така оцінка, оскільки за своїм змістом вона не відрізняється від оцінки ризиків домашнього насильства в разі вчинення ТЗП.

По-третє, складність отримання обмежувального припису, в разі коли потерпілими від домашнього насильства є діти. Це пояснюється усталеною практикою органів поліції, суддів, соціальних служб неототожнення дітей, які стали свідками домашнього насильства з потерпілими, що в результаті нівелює будь-яку можливість доведення вказаного факту в судовому засіданні. Окрім того, у випадку, коли домашнє насильство здійснюється між колишнім подружжям і/або кривдник має рішення суду чи органів опіки, де визначено години для спілкування з дитиною, більшість із заходів, які встановлюються обмежувальним приписом не обмежує, а прямо порушує його законні права.

По-четверте, невиконання судом обов'язку щодо повідомлення уповноважених органів НП України (за місцем проживання чи перебування особи стосовно якої винесено обмежувальний припис), а також строку такого повідомлення. Як свідчить практика такі повідомлення або не надходять або ж надходять із суттєвим запізненням, що негативно позначається на ефективності обмежувального припису.

По-п'яте, відсутність технічної та організаційної можливості відстеження уповноваженим працівникам органів НП України заборони про не наближення кривдника до потерпілого на визначену відстань.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Аналіз судової практики у справах щодо видачі обмежувального припису (психологічне та економічне насильство) / Веб-сайт Higher School of Advocacy. URL: <https://www.hsa.org.ua/blog/analiz-sudovoyi-praktiki-u-spravax-shhodo-vidaci-obmezuvalnogo-pripisu-psixologicne-ta-ekonomicne-nasilstvo> (дата звернення: 30.03.2025).

2. Кияшко О. О. Оцінка ризиків як складова частина доказування у справах щодо видачі обмежувального припису. *Новели цивільного*

процесуального законодавства: докази та доказування: матер. міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 14 вересня 2020 року). Одеса, 2020. С. 126–129.

3. Кияшко О. О. Порівняльно-правовий аналіз законодавства про запобігання домашньому насильству. *Право та державне управління*. 2020. № 1. Т. 1. С. 29–31.

4. Ковальова О. В., Дубенко О. М. Спеціальні заходи щодо протидії домашньому насильству: сучасні виклики та напрями їх вирішення. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 4. С. 163–167. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2020-4/38>.

5. Колісник О. В. Дискреційні повноваження суду щодо видачі обмежувального припису. *Круглий стіл присвячений 105-річниці від Дня народження видатного вченого у галузі цивільного процесуального права, доктора юридичних наук, професора, Семена Юлійовича Каца*: матер. круглого столу (м. Харків, 15 грудня 2020 року). С. 68–73.

6. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 № 2341-III // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2341-14> (дата звернення: 08.04.2025).

7. Положення про автоматизовану систему документообігу суду : рішення Ради суддів України від 26.11.2010 № 30 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/vr030414-10#n11> (дата звернення: 08.04.2025).

8. Постанова Вінницького міського суду в справі № 127/27650/24 від 11.10.2024 // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/122242519> (дата звернення: 25.03.2025).

9. Про запобігання та протидію домашньому насильству : Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2229-19> (дата звернення: 04.04.2025).

10. Про затвердження Інструкції з діловодства в місцевих та апеляційних судах України : наказ Державної судової адміністрації України від 20.08.2019 № 814 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0814750-19#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

11. Про затвердження Порядку проведення оцінки ризиків вчинення домашнього насильства: наказ Міністерства соціальної політики України, Міністерства внутрішніх справ України від 13.03.2019 № 369/180 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0333-19#Text> (дата звернення: 27.03.2025).

12. Тіньовий звіт асоціації жінок-юристок України «ЮрФем» про виконання Україною Конвенції Ради Європи про запобігання та боротьбу з насильством щодо жінок і домашнім насильством 2023. (06.11.2023). Веб-сайт асоціації жінок-юристок України. URL: <https://jurfem.com.ua/wp->

content/uploads/2023/11/%D0%97%D0%B2%D1%96%D1%82-%D0%93%D0%A0%D0%95%D0%92%D0%86%D0%9E-%D0%AE%D1%80%D0%A4%D0%B5%D0%BC-1.pdf (дата звернення: 25.03.2025).

13. Цивільний процесуальний кодекс України : Закон України від 18.03.2004 № 1618-IX // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/1618-15> (дата звернення: 07.04.2025).

Стаття надійшла до редакції 10.04.2025

Natalia OI. HROM,

Postgraduate Division (Adjuncture) and Doctoral Studies

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

PRACTICAL ASPECTS OF ENFORCEMENT OF RESTRICTIVE ORDERS AGAINST ABUSERS AS A LEGAL CONSEQUENCE OF DOMESTIC VIOLENCE

The article examines the actual problems of practical implementation of a restrictive order as a tool for combating domestic violence. The mechanisms of removal, execution and control over compliance with restrictive regulations by abusers are analyzed. Particular attention is paid to the legal nature of a restrictive prescription and its double nature as an administrative-legal and civil-legal institution. The article also emphasizes the detection of gaps in legislative regulation and law enforcement practice, which reduce the effectiveness of victims from domestic violence. The main problems of implementation of restrictive prescriptions are established: violation of the terms of consideration by the courts of cases of issuing a restrictive order, failure to notify the decision on the restrictive prescription of police, the imperfection of the mechanism of monitoring their implementation, insufficient coordination between the subjects of interaction in the field of restriction. A set of measures to improve the efficiency of restrictive regulations, in particular, improving the legislative framework and strengthening of interagency interaction, is proposed.

Keywords: *domestic violence, restrictive prescription, injured person, jurisprudence, protection of rights, interagency interaction.*